

Lucy Keating

Dreamology

Álomgyár



Dream
válogatás

Alice, mióta csak az eszét tudja, Maxről álmodik. Minden nap, elalvás után bejárják a világot, egzotikus helyekre utaznak, beszöknek a Louvre-be, vagy épp egy piramis tetején piknikeznek. És az ezernyi mesés kaland során egymásba szeretnek. De ez mind csak álom... Max ugyanis nem létezik. Legalábbis a lány ezt hiszi...

Alice édesapjával Bostonba költözik, és amikor belép új iskolájában az osztályba, Maxszel találja magát szemben. De a valóság más, mint Alice fantáziájában. A fiú kimért, és ráadásul van barátnője. És az ismerkedés korántsem olyan tökéletes, mint azt a lány remélte.

Amikor pedig kiderül, hogy Max álmai is régóta Alice-ről szólnak, a képzelet és a valóság egyre inkább kezd összemosódni. Úgy tűnik, véget kell vetniük a közös fantáziáknak, ezért mindent megtesznek, hogy kiderítsék a rejtélyes közös látomások okait.

De annak, aki álmában lesz szerelmes, elég-e valaha is a valóság?





LUCY KEATING Bostonban, Massachusettsben született, és a berkshiresi Williams főiskolára járt. Azóta is nagyon hiányolja a keleti partot. Ha éppen nem ír, akkor a legújabb zenékért rajong, újfajta fagyaltokat talál ki, vagy általa normálisnak tartott párbeszédet folytat a kutyájával, Ernie-vel. Most a kaliforniai Los Angelesben él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.lucykeating.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Aranyos és fantasztikus románc, meggyerő szereplőkkel és csodás leírásokkal Bostonról. Lucy Keating különösen jól adja vissza az álmok szürreális jellegét.”

School Library Journal

„Egy kacagtató, szívet melengető, modern szerelmes regény. A szerző álom és valóság keskeny határán egyensúlyoz.”

VOYA

„Szerelem sokadik látásra. Lapról lapra kedvesebb és elragadóbb ez a történet. Álmodni sem lehetne szebbet.”

Goodreads

„Alice mulatságos és csípős nyelvű hősnő, olyan akit az olvasó szívesen elkísér kanyargós útján az álmok és a valóság között.”

Amazon

„Az egész könyv olyan, mint egy színes és vicces álom: egyszarvúak, szivárványok meg sok vattacukor. Ugyanakkor egy vágy a szerelem után, ami nagyon is valóságos.”

Barnes and Noble

LUCY KEATING

Dreamology

Álomgyár

— részlet —

AUGUSZTUS 28.

Egyszer csak ott állok a Metropolitan Múzeum nagycsarnokának kellős közepén, pontosan egy méternyire attól a ponttól, ahol a tizedik születésnapomon kidoztam a taccsot, rögtön az Egyiptom szárny előtt. De most nincsen övtáskám, nem nyikorog a tornacipőm a fényes padlón, és nem az élénk rózsaszín hánycsászár a lábamnál (málnafagylalt, ha érdekel), mályvacukros pehellyel tűzdelve („Csak a születésnapodon!” – figyelmeztetett a papa, és ez volt az utolsó alkalom, hogy ezt mondta.), hanem egy kristályokkal vastagon kivarrott, hét és fél kilós estélyi ruha uszálya, ami éppen olyan, mint amelyet Beyoncé viselt a Grammy-n. Ma este a lámpák vakítóan ragyognak, az emberek összesűgnak, és lopott pillantásokat vetnek rám. Ma este, valamilyen okból, valaki vagyok. Pezsgőt szűrészelve siklok teremről teremre, és gyönyörködök a műalkotásokban. Max az impresszionistáknál talál rám, ahogy Degas balerinái előtt állok.

– Tudod, hogy táncolni is tudok? – Átkarolja a derekamat, amitől azonnal tetőtől talpig átmelegszen.

– Bizonyítsd be! – mondom. Nem kell elfordulnom a festménytől, hogy érezzem a tekintetét, és tudjam, hogy mosolyog. Mimikáját, arcának minden vonását jól ismerem, mégis örökké attól félek, hogy elfelejtem.

Karon fog és megpörget, én pedig lehunyom a szemem. Mire ismét kinyitom, már a tetőkertben hajladozunk a bokrokon hunyorgó égőfüzérek fényében.

– Jól nézel ki szmokingban – dűnnyögöm a nyakába.

– Kösz. Ugyanezt viselte Beyoncé a Grammy – mondja tetetett komolysággal, és mindkettőnkől kipukkad a nevetés. Mielőtt lélegzethez jutnék, Max szorosan magához von, megcsókol, és annyira bedönt, hogy elveszítem az egyensúlyomat – és a fejemet is. Mostanáig nem is tudtam, hogy létezik ilyen csodás szédülés.

– Hiányoztál – mondja a csók után, és újból megpörget.

Hirtelen megjelenik a 110. utcai Joe Pizzéria türelmetlen képű futárja.

– Éhes vagy? – kérdezi Max. – Rendeltem.

Am a dobozban nincsen pizza, csak egy hatalmas Oreo keksz, nyolcfelé vágva – olyan, mint egy torta. Belenyúlunk a dobozba, és kiveszünk egy-egy vastag cikkelyt. Épphogy a számhoz emelem, amikor felfedezem Max tengerszürke szemében a kacér csillogást. Fürgén az arcomba nyomja a sütit. Hamm! Nem hagyom magam, rögtön célba is veszem őt a saját Oreómmal.

Kergetőzünk a galériákban, megbújunk a római szobrok mögött, kerülgetjük a megdermedt látogatókat, és közben keksszel dobáljuk egymást. Észreveszem, hogy egy múzeumi őr közeledik. Amikor jobban megnézem, látom, hogy a felső tagozatos fizikatanárom az. Sose bírtam a pasit. Gyorsabban szaladunk.

Amikor zsákcúba kerülök Perneb síremlékének udvarában, megállok, és szembefordulok Maxszel. Tetőtől talpig mor-

zsásak vagyunk. Nyakamból és karomról az európai textilkiallítás gyöngyszemei lógnak, Max pedig egy középkori sisakot visel. Olyanok vagyunk, mint egy rettenetesen elkallódott királyi pár. Az ország, amelyen mi uralkodnánk, tuti fellázadna.

Max mond valamit, de nem hallom a sisaktól, ezért felcsapja a rostélyt, megmutatva kipirult arcát.

– Tartsunk szünetet – ismétli meg. Hanyatt dőlünk az udvarban, hallgatjuk a vonósokat és a kinti beszélgetések fojtott zsongását. Fejünk fölött – ahol a Met plafonjának kellene lennie – a csillagos eget látjuk.

– Tudod, hogy mikor az egyiptomi uralkodók meghaltak, sokszor velük temették azokat is, akiket szerettek? – kérdezem.

– Szerintem inkább csak a szolgálkat, hogy legyen, aki a túlvilágon is ellátja őket – helyesbít Max, aki mindig mindent tud.

– Hát, ha meghalok, téged is magam mellé temettetlek. – Az oldalamra gördülök, hogy lássam.

– Ó, hát kösz, bébi! – mondja nevetve. – Ez messze a leghátborzongatóbb dolog, amit valaha mondtál nekem.

Mély horkantást vernek vissza a kőfalak. Észreveszem, hogy egy apró, afrikai varacskos disznó hever Max mellett, és imádat-tal bámulja őt.

– Ki ez? – kérdezem.

– Ő Agnes – int Max a disznó felé. – Az Óceánia szárny óta követ. Szerintem szerelmes.

– Viselkedj, Agnes! – intem a disznót. Max mellére hajtom a fejemet, és mélyeket lélegzek. Olyan illata van, mint mindig – mosószer és erdő. Szívdobogásának hangja elálmosít.

– Ne aludj el! – könyörög Max. – Még nem volt elég időnk!

Nem értek egyet. Ez az este maga volt a tökély, nem is kívánhattam volna többet.

– Hamarosan újra látlak – mondom, és imádkozom, hogy ébren bírjak maradni, amíg ugyanezzel válaszol. Mindig ezt csináljuk, ez egy már-már babonás szokás, amellyel gondoskodunk róla, hogy ismét megtaláljuk egymást.

– Hamarosan újra látlak – mondja végül sóhajtva.

Szemhéjam lassan lecsukódik, miközben Agnes halkán hattyog a fülemben.

1

A múzeumok látogatásra valók, nem lakásnak

JERRY EGYENESEN a számba hortyog, minden meleg fűjással elárasztva engem kutyaszaggal.

– Hát ettől volt Agnes – motyogom.

– Ki az az Agnes? – szól hátra a papa a vezetőülésről. Utána az index halk kattogását hallom, egy metronóm szabályosságával.

– Senki! – felelem sietve. Nem tűnik fel neki. Az én papám az ész, a tudás embere. Közismert neurológus – ami kizárólag a neurológusoknak jelent valamit –, és olyan dolgokat tud az elméről, amik előtt a legtöbb ember értetlenül áll. A szív dolgaiban azonban járatlan. Mivel nem óhajtok beszámolni neki Maxról, az efféle hiányosságai az ilyen percekben direkt jól jönnek.

Nyújtózkodok, felülök. – Elbóbiskolhattam – mondom rekedtesen.

– A mozgás már újszülött korodban is kiütött – magyarázza folytatólagos professzori módban. – Repülőgép, vonat, autó... Órákra kidőltetek Jerryvel, de te mindig a tökéletes

időpontot választottad az ébredésre. – Belemosolyog a viszszapillantóba. – Nézd meg jól az új városodat.

Megpróbálkozik egy Vanna White-szerű* kézmozdulattal, és úgy mutat a város felé, mintha Boston egy kirakós lenne, amiből még hiányzik néhány betű. Lekanyarodunk az I-90-esről, és a történelmi óváros udvariasan üdvözlő bennünket a festői Charles-folyó túloldaláról. New York, ahol tíz évet éltünk, ehhez képest olyan... szóval olyan, mint New York. Egyáltalán léteznek dolgok, amik összehasonlíthatók?

A kerekék ritmust vernek a lehajtó betonján – egy-két-há, egy-két-há –, és én idegesen dobolom az ütemet a jobb kezem mutató-, középső- és gyűrűsujjával, mintha zongoráznék. Sose értettem a zongorához. A tanárnőm azt mondta apámnak, hogy „nem vagyok elég fegyelmezett”, mielőtt ott hagyott; ő hagyott ott engem, ami valószínűleg az első eset a zeneoktatás történelmében. Azért még mindig szeretem a zenét, különösen a ritmust. A ritmus minta, és a minták értelmet adnak a dolgoknak. Ha ideges, vagy bizonytalan vagyok, mindig dobolni szoktam.

* * *

Az anyósülés ajtajának támaszkodok a forgalmas Beacon Streeten. A KONYHAFELSZERELÉS feliratú dobozban – amit szorongatok – szinte biztosan télikabátok és kutyakaja van. Elárnyékolom a szememet az augusztusi napsütés elől, hogy jobban lássam a kétszáz éves házat. Vicces, milyen nagynak látjuk a dolgokat, amikor kicsik vagyunk, de amikor valamivel idősebb korunkban újra meglátogatjuk őket, akkor

* A *Szerencsekerek* című tévés műsor házigazdája.

jövünk rá, mennyivel kisebbek, mint gondoltuk, és milyen aprók is voltunk valamikor. Ám ez a ház, amely az anyámé, előtte pedig a nagyanyámé volt, ma is óriási. Nem értem, hogyhogy nem tévedtem el benne napokra annak idején.

– Párszor azért megtörtént – szól vissza apám a tornácra, miután hangot adtam aggodalmaimnak. – De olyankor ráállítottuk Jerryt az esetre, és ő mindig megtalált. – Jelen pillanatban Jerry a hátsó ülésen kókadozik, és megszokott, fásult közönyével bámul rám az ablak mögül.

– Fiatalon férfiasabb lehettél – kacsintok Jerryre.

A vörös téglalapítványnak négy emelete van, zsalugátereit és az ajtaját pedig ugyanolyan koromfeketére festették, mint a legtöbb házat ebben az utcában. A sok hasonló épület a lánybandákra emlékeztet a régi iskolából, akik mind egyforma napszemüveget hordtak. Akaratlanul is arra gondolok, hogy vajon mennyit foglalna el ez az épület egy New York-i háztömbből, ha az oldalára fordítanák.

– Az egész a miénk? – kérdezem.

– Aha – feleli a papa, és megkönnyebbülten nyög egyet, amikor végre bőrönddel a hóna alatt is sikerül belöknie az ajtót. – Lévén, hogy Anyó elment, és mivel a mamádnak nincsenek testvérei, minden a miénk. – Erőltetett lezserséggel próbál anyámról beszélni, pedig mind a ketten tudjuk, hogy ez egy súlyos téma. Biztosan nem lehet könnyű visszajönni ebbe a házba, ahol együtt éltünk, mielőtt anya elment Afrikába, és sose jött vissza.

Belépek az ökörvérszínűre festett, kör alakú előszobába, és felnézek a csigalépcső fényezett korlátjára, amely mintha a végtelenségbe csavarodna. Öreg szaga van. Nem rossz öreg,

csak... poros, mintha az egész ház egy ládára való régiség lenne, amit túl sokáig hagytak lent az alagsorban.

Apa idegenvezetést tart a földszinten, megmutatja a tájképekkel és egy súlyos csillárral dekorált, előírásos földszinti ebédlőt, és a konyhát. Ez utóbbi kopár, de tágas, mintha direkt nagyszabású partikhoz tervezték volna. Apró, rég nem látott emlékek bukkannak fel a múltból: fánkot eszünk az asztalnál Anyóval, fekszem a hangversenyzongora alatt az első emeleti szalonban, ahol egy vacsoravendég szórakoztatja a társaságot, az egérlyuk, ahova zselés drazsét dugdostam éjszakánként, és a cukorka mindig eltűnt reggelre, egészen addig, amíg fel nem fedezték a titkomat és be nem tömték a lyukat. Ezek nem egy modern családnak való szobák. Egyszerűen túl sok van belőlük ahhoz, hogy mindet kihasználjuk. Ráadásul most már csak ketten vagyunk. Jó, két egész, meg egy szőrös fél.

Egy idő után kikötünk a harmadik emelet egyik sarokszobájában, ahol súlyos, kék brokátfüggönyök vannak, és halványlilák a falak.

– Úgy gondoltam, hogy ez lehetne a tiéd. – Papa csoszog egy kicsit, keresi a szavakat. – Anyádé volt, amikor annyi idős volt, mint amennyi most vagy. Kicsit felnőttesebb a régi-nél, amiben az előtt aludtál, hogy eljöttünk.

Körülnézek, megvizsgálom a négyoszlopos ágyat, a távoli tájak fényképeit, és a cikornyás kandallót, amelyen ezüst szelencék szoronganak zsiráf és víziló alakú emléktárgyak társaságában. Anyám most Madagaszkáron lakik egy kutató-táborban, ezen figurák életnagyságú változatai között.

– Oké – mondom.

– Biztos? – kérdezi a papa.

– Gondolom... – felelem tétován.
– Akkor jó. – És már ott sincs, visszamegy a kocsihoz,
hogy folytassa életünk gyökereinek kihúzkodását.

* * *

Mintha már az egymilliomodik dobozt emeltem volna ki a költöztető teherautóból. Jerry ide-oda kísérget a kocsiótól a házig, és csak bámul. A kutyák állítólag tiszteletből kerülnek a szemkapcsolatot, ezzel mutatják meg, hogy tudják, ki az alfa a falkában. Jerry persze egyfolytában a szemembe néz. Mit árulhat ez el rólunk?

Az előtér asztalán meglátok egy nagy, sárgás borítékot, amire nagyanyám az én nevemet írta kacsaringós, dőlt betűivel.

– Anyó nappalijában találtam – hallom a papa hangját. Felnézek, és látom, hogy a lépcső közepén viaskodik egy ALICE KÖNYVEI feliratú dobozzal. – Ki tudja, mi van benne. Sose dobott ki semmit. Ő ezt gondosságnak nevezte, én kényszercselekvésnek. Csak nézd meg a szekrényét. Ha jól emlékszem, színekódos.

Zavartan, ugyanakkor sajátos megkönnyebbüléssel szemlélem a borítékot. Az első jele annak, hogy csakugyan itt kell lennem. Óvatosan kiborítom a tartalmát a márvány asztallapra, mire kihull belőle egy köteg levelezőlap. Gyatra, barna kartonpapírra nyomtatták őket. Az egyiket felveszem. Az elején egy egyszerű kép van: három léggömb száll az égbe. Megfordítva a következő vastag, nagybetűs feliratot látom:

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, ALICE! ÜDV: GUSTAVE L.
PETERMANN ÉS AZ ÖSSZES BARÁTOD AZ ÁLOMTUDO-
MÁNYI KUTATÓINTÉZETBŐL (ÁKI)

Összevonom a szemöldökömet, visszajtem az asztalra a képeslapot, majd felveszek egy másikat. Arra is ezt írták. A következőre is. Kilenc képeslap van, mindegyiken lég-gömbök, a hátoldalukon pedig ugyanaz a fura születésnap-i üdvözllet. Megvizsgálom a postabélyegeket, és látom, hogy mindegyiket a születésnapomon adták fel, azokban az években, amikor nem laktam itt. Eszembe jut az emlékeztető, amit a fogorvosom küldözgetett New Yorkban, hogy ne felejtsem el, mikor van kezelés – egy fog volt az. Egy fog, amire egy kifestett emberi arcot rajzoltak. Mégis miféle fog használ arcpírt?

A köteg alján egy talállok egy üzenetet, amit vékony, halvány türkizkék papírra írtak:

Drága Alice!

Nem tudom, veszed-e valaha hasznukat, de nem volt szívem kidobni őket.

Puszi, Anyó

Elmosolyodok, és a fejemet csóválom. Mennyire rávall ez Anyóra. Egyszerű, elegáns, lényegre törő. Legalábbis írásban, mert főleg így ismertem. Apám, miután eljöttünk, sosem akart visszalátogatni Bostonba, mindig volt valamilyen kifogása. Fél kezemen meg tudom számolni, hányszor láttam személyesen Anyót. Néha elzarándokolt egy-egy Broadway-bemutatóra vagy kiállításra a Guggenheimben,

változatlanul aprólékos gonddal kidolgozott frizurával, frissen vasalt ruhában. Törtem is rajta a fejemet, hogy vajon mindenki ilyen makulátlan lesz-e öregkorára, vagy én még nyolcvanévesen is olyan pulóverben fogok járni, aminek kilyukasztom a kezelőjét, hogy keresztüldughassam rajta a hüvelykujjamat.

Ekkor megszólalt a telefonom.

– Már azt hittem, meghaltál! – mondja Sophie, miután beleszóltam. – Túl macehás lepahkolni a khocsit a Hahvahdon, hogy megváltaszolhasd az SMS-heimet?

Vicceskedő gúnyolódása egyből mosolyt csal az arcomra. – Csak nem hiányzol? – kérdezem.

– Kizárt – vágja rá.

– Hogyhogy? – nyafogom.

– Mert itt a klónod, hah! Most vele lógok. Igazság szerint éppen fúj, amiért veled dumálok. Tudni akarja, mit tudsz, amit ő nem. – Sophie volt New Yorkban az első, akivel igazán jóba lettem, és aki azóta is a legjobb barát-nőm. Egy régi, bennfentes viccünk, hogy titkos klónokat gyártottunk egymásról társaságnak, arra az esetre, ha valamelyikünk nincs a közelben. Senki sem érti, de nekünk pont így jó.

– Hát, nekem hiányzol – mondom.

– Mi a baj? – Sophie váratlanul elkomolyodik. Mindig tudja, mikor van gáz, ami többnyire rém idegesítő.

– Csak olyan hátborzongató itt – felelem. – Látnod kéne a házat, Soph. Olyan, mint egy múzeum.

– De hát te szereted a múzeumokat! – kiáltja értetlenkedve Sophie. Úgysem értené, mert a Park Avenue-n lakik egy olyan patyolatlakásban, ahol mindig attól félttem, hogy

szimplán a jelenlétemmel beszennyezem. Szülei műtárgyakat árulnak, abból élnek. Nagy, modern művészeti dolgokat, például műfűből készült óriásgömböket, és videókat ismeretlen úszókról, amiket oda lehet vetíteni a nappali szobák falára. – Igazán, Alice, ha eltűnnél, elsőnek azt tanácsolnám a szexi nyomozónak, aki beállítana hozzám, hogy a Metben, vagy a Modern Művészetek Múzeumában keressen.

– Múzeumokba *járni* szeretek, nem *lakni* bennük – forgatom a szememet. – Ez nem egy otthon.

– Majd az lesz – biztosít Sophie. – Biztos csak kifárasztott az út.

– Igazság szerint majdnem végig aludtam... – Elnémulok, mert eszembe jut, ahogy elszunnyadtam Max mellén. Beszámolok Sophie-nak az estéről a Metben, és ő azt feleli, hogy nagyon romantikus, de a hangja nem túl meggyőző.

– Tudom, hogy dilis vagyok, amiért így gondolok rá – mondom. – Felesleges közölnöd. – Vagy milliószor lefolytatuk már ezt a beszélgetést.

Sophie felsóhajt. – Csak az van, Al, hogy kaptál egy lehetőséget az újrakezdésre. Talán okos lenne, tudod... egy olyan pasival járni, akivel, teszem azt, igaziból is együtt lehetnél, nem?

– Így is azt érzem, hogy együtt vagyunk... – kezdem.

– Tudod, hogy értem, Alice! – vágott közbe egy hangyányi türelmetlenséggel. – Valakivel, aki tényleg *van*. Akit bemutatatsz a barátaidnak. És smárolhatsz vele a bokrok mögött a kirándulásokon. Valaki, aki... aki létezik.

Létezik. Az utolsó szó megállt közöttünk a levegőben. Szégyenkezve ingatom a fejem. Sophie-nak igaza van. Akármit is érzek Max iránt, még mindig fennáll egy probléma. Az

este a Metben álom volt. Amióta az eszemet tudom, minden
estém Maxszel csak egy álom volt. Max az én álomfiúm... de
csak az álmaimban.

Mert nem létezik.

2

A csőrös tengeri kígyó mérge

TELJES MÉRTÉKIG a tudatában vagyok, hogy totálisan lökött dolog olyasvalakibe szerelmesnek lenni, akivel sosem találkoztam, és aki még csak nem is igazi. De mivel nem emlékszem olyan időre, amikor ne álmodoztam volna Maxról, nehéz lenne máshogy érezni. A helyszínek változnak, a mések szintén, de Max állandó, minden álomban ő köszön rám csibészes mosolyával és a nagy szívével. Ő az én lelki társam.

Bár tudom, hogy ez nem tarthat örökké, így hát a biztonság kedvéért mindent feljegyzek a noteszomba. Sophie egyszer álomnaplónak nevezte, ami úgy hangzik, mint valami, amit a füstölők mellett kell keresni az ajándékboltban. Mindig, mindenhova magammal viszem, jelenleg az I ♥ NEW YORK feliratú bevásárlószatyromban utazik, a rozsdás, ócska bicikli kosarában, amit a kertben találtam Anyó háza mögött. A bringát Franknek neveztem el, ami a Frankenstein rövidítése, mert lényegében én hoztam vissza a halálból.

Frank jelenleg a két kőoszlop között ácsorog, amelyek elhatárolják a világ fennmaradó részétől a Bennett Akadémi-

át. Ezek az oszlopok mintha azt mondanák: *Á, ne már! Mit keresel itt?* Valójában azt vésték a gránit homlokzatba, hogy AKI VIGASZRA TALÁL E FALAK KÖZÖTT, ÖNMAGÁBAN TALÁL VIGASZRA. Én azért kételkedem ebben.

Rápillantok a hallgatói parkolóra, ami dugig van csillogó Volvókkal és Audi SUV-okkal, azután letekintek Frankre. Kizárólag a kölcsönösségi szerződésnek köszönhetően állok itt, amit a Harvard a tantestület gyerekei miatt kötött a Bennetttel. Az ismertető szerint Marie Bennett, aki házának hátsó tornácán indította be az 1800-as évek elején az iskolát, a Harvard egyik elnökének a lánya volt, és azóta is fennáll „a kölcsönös megbecsülésen alapuló kapcsolat” a két intézmény között.

– Akármit is jelent ez – jegyeztem meg, amikor apám tegnap felolvasta a szóróanyagot a vacsoránál.

– Azt jelenti, hogy a Bennett szempontjából jól mutat a neurológiai tanszék professzorának gyereke a hallgatók között – magyarázta a papa. – Cserébe csúcshintű középiskolai oktatásban részesülsz, ingyen.

– Biztos? – Félrehajtottam a fejemet, és üvegtésztát csavargattam a villámra. – Mert szerintem tuti, hogy a sportteljesítményeimért kaptam az ösztöndíjat.

– Ó, igen! – bólogatott a papa, mert rögtön belement a játékba. – Valószínűleg azért a díjért, amit általános negyedikben nyertél el. Miben is győztél?

– A hulahoppmaratonban – emlékeztettem, és benyomtam egy kiadós falat főtt tésztát. – Sportpályafutásom csúcsa!

– Az bizony. – Megtörölgette a száját, és rám kacsintott.

Most tehát leláncolom a bringát az igazgatóság előtt, ami jobban hasonlít a Fehér Házra, mint egy középiskolára,

és jóformán lábujjhegyen osonok végig a sziporkázó márványfolyosón, mert bárhogy másképp illetlenségnek tűnne. Megkocogtatom a hallgatói iroda ajtaját, mert kilenckor van időpontom az iskolatitkárnál „ismertető ismerkedés” céljából. Ettől a kifejezéstől már akkor elhúztam a számat, amikor tegnap este olvastam a brosúrában.

– Gyere beee! – jön a válasz meglepően skálázó hangon, majd mivel az előtérben senkit sem találok, bemerészkedek Hammer iskolatitkár irodájába, óvakodva attól, hogy a régi, komor portrék szereplőinek szemébe nézzek. Mintha a New York-i Városi Könyvtárat szuszakolták volna be egyetlen kis szobába – sötét faburkolat, rézlámpák, számtalan könyvespolc.

– Hát te meg mit követtél el?

Olyan hevesen pördülök meg a hang hallatán, hogy elbotlok a kisasztalban, hanyatt esek a bordó szőnyegen, és onnan hunyorgok fel az engem kémlelő alakra. Most örülök igazán, hogy sort van rajtam, és nem az a narancsszínű nyári ruha, amit reggel fontolgattam. Csak a haját tudom kivenni a képből. Rengeteg haj, ami szőke és kócos.

– S-semmit – sikerül kinyögnöm. Pislogok néhányat. – Én csak... új vagyok.

– Hát akkor azt tanácsolom, hogy gyorsan lépjél le – szól a haj. Nyújtja a kezét, és felhúz a padlóról. A már kivethető arcot értetlenkedővé rajzolja a sűrű szemöldök, amely feltűnően sötét a napszitta, szőrfös fürtök és a világoskék szempár mellett.

– Na és *te* mit követtél el? – kérdezem, és gyanakodva sandítok rá.

– Én? – kérdez vissza. Úgy teszi a kezét a szívére, mintha beledőftem volna. – Miből gondolod, hogy bármit is elkö-

vettem? – Ám a szeme csillogásában valami azt súgja, hogy ne dőljek be neki. – Az ember már a titkári irodában sem szunyálhat egy kicsit? – Szája sarka csibészes vigyorra rándult.

– Helyes, Oliver, hát itt vagy! – csoszog be Hammer iskolatitkár. Leveti a zakóját, és felakasztja az ajtóba ütött kampóra. Zömök ember, negyvenöt év körüli lehet, bár öregebbnek látszik, kétségkívül attól, hogy olyan diákokkal kell hadakoznia, mint Oliver. Drótkeretes, törekeny pápaszemet és tökéletesen vasalt nadrágot visel.

– Igen, uram! – feleli Nagyhajú Oliver. Leveti magát a kanapéra, majd hanyagul végigfekteti a karját a támlán. – Anynyira hiányzott, Rupert, egyszerűen nem bírtam ki, hogy ne lássam!

– Kibírhattad volna – feleli Hammer, majd leül a papírtornyokkal megpakolt, óriási asztalhoz. – Azért vagy itt, mert általam egyelőre felfoghatatlan okból máris bajba kerültél, pedig még el sem kezdődött a tanév.

– De hiszen csak egy csekély kihágás volt!

– Szerintem meg nem csekélység megvásárolni egy másik hallgatótól az iskola területére érvényes behajtási engedélyt, és ráragasztani a saját járművedre, úgy, hogy a te jogosítványodat visszavonták a legutóbbi félév végén – mondja az iskolatitkár.

– Csak nem hibáztat? – panaszkodik Oliver. – Hát hogyan ebédeljek? Azt akarja, hogy éhezsek?

– Van egy őrült ötletem. Mit szólnál a menzához? – kérdezi fapofával Hammer.

– Rupert, ha napokat – teljes tanítási napokat – kell eltöltenem abban a klausztrrofóbia-keltő tömegnyomorban egész

negyedikben, akkor nem matricáért fogok fizetni valakinek, hanem azért, hogy elgázoljon!

Hammer titkár mérgesen felhúzza az orrát a *tömegnyomor* kifejezéstől, és ekkor váratlanul észrevesz engem.

– Hát te meg ki vagy? – kérdezi.

– Alice Baxter-Rowe – felelem. – Bár jobb szeretem csak azt, hogy Alice Rowe, ha ez így oké. Kint is várhatok...

– Egy lépést se, Alice! – parancsolja Hammer. – Veled beszéltem meg időpontot. Mellesleg isten hozott a Bennettben! Ami téged illet, Oliver, nem függeszthetlek fel, mert tudom, hogy pontosan ebben reménykedsz. A nap hátralevő részében nem mozdulsz ki a campusról, különben isten az atyám, módot találok rá, hogy itt is kelljen aludnod! Majd tájékoztatlak a fegyelmi lépésekről, amint beszéltem a szüleiddel.

Oliver világos szeme majdnem elfeketedik. – Sok szerencsét hozzá – súgja oda nekem, azzal kivonul a szobából.

– Na szóval, foglalj helyet, Miss Rowe! – mondja Hammer titkár, miután becsapódott az ajtó. – Elnézést kell kérnem Oliver miatt, de megígérhetem, hogy kevés ennyire kiábrándult tanulóval találkozol majd nálunk.

– Nem gond. – Vállat vonok, leülök. – Tulajdonképpen egész mulatságos volt.

A titkár elkomorodik. – Remélem, azért nem annyira. Alig tíz perce vagy itt. Nem szeretném, ha rossz társaságba keverednél. És ha már itt tartunk... – Félreérthetetlenül komoly. Nem komor, de látszik rajta, hogy nem kenye a süketelés.

Témánál vagyunk – gondolom. Ezt a hangnemet már megszoktam. Az óva intés hangja. – Óriási lehetőség áll előtted, Alice.

– Pont úgy beszél, mint a papám. – Kissé görcsös a hangom.

Ám Hammer iskolatitkár szinte meg sem hall. – Az osztályzataid fantasztikusak – mondja az aktámat böngészve. – Csak a tanári ajánlás aggaszt egy kicsit.

Összeszorítom a számát. – Az összpontosításról van szó, ha jól feltételezem.

– Helyesen feltételezed – válaszolja. – Az összes oktatód ugyanazt a szót használja. *Lehetőség*. Egyetértenek abban, hogy hajlamos vagy *elkódorogni* – kezeivel idézőjeleket formáz, miközben kiejti ezt a szót. – Ha teljesen rárepülnél arra, amit igazán akarsz, bármit elérhetnél, és a teljesítményednek nem lenne határa.

Tudom, mit akar hallani tőlem. Azt, hogy készen állok! Hogy tudom, melyik egyetemre akarok menni, mi akarok lenni, és mit akarok vésetni a sírkövemre. De nem vagyok és nem tudom.

Miután konokul hallgatok, Hammer titkár megköszöri a torkát. – Nos, mi az első a mai listán? – kérdezi nyájasan.

– Szociálpszichológia Mr. Levyvel – felelem, miután ellenőriztem az órarendemet.

– Jó választás. Bizonyára örömöd leled majd benne. – Feláll, kinyitja az ajtót. Ekkor eszmélek rá, hogy egyszer sem láttam mosolyogni. – Valamint ne feledd, Alice, hogy mi itt leszünk neked. Azt szeretnénk, ha minden lehetségest kihoznál ebből a tapasztalatból.

– Hát, köszönöm. – Kezet rázunk. Amint becsukódik mögöttem az ajtó, rögtön vágok egy pofát.

– Ilyen rémes volt? – kérdezi Oliver. Úgy ül az előtérben lévő asztalon, mint egy konyhapulton. Mellette a muzeális korú recepciós igyekszik nem somolyogni.

– Te mit keresel itt még mindig?

Leugrik az asztalról. – Hát természetesen csevegek Robertával, életem egyetlen, igazi szerelmével! – Rákacsint az asztalnál ülő asszonyra. – Ne aggódjon, Roberta, Alice megőrzi tiltott szenvedélyünk titkát. Újonc, és nem ismer senkit. – Roberta csak rázza a fejét.

– Elkísérlek az első órádra – jelenti ki Oliver minden kérdés nélkül.

* * *

– Valaki nagyon örül az első napnak az új iskolában – jegyzi meg Mr. Levy, amikor bevonulok a 201-es terem ajtaján. – Te nyilvánvalóan Alice vagy. A többiekét múlt tavasz óta vezetem be a pszichológiába, és te vagy az egyetlen, akit nem ismerek. Jó, kivéve Kevin MacIntire-t, aki láthatólag egész nyáron cukros müzlin élt.

Az utolsó mondatnál lehalkítja a hangját, és még közelebb is hajol, mintha titkot súgna, ami köztünk marad, miközben az osztály még a székeket tologatja. Mr. Levy egyértelműen a „jó fej” tanár, akit „tisztelünk”. Farmert visel olajzöld inggel, és fiatal is. Olyan fiatal, mint aki most került ki az egyetemről, és ezzel láthatólag elégedett is.

– Ugye tudod, hogy ez mit jelent? – folytatja. – Be kell mutatkoznod a csoportnak. Alice! Máris untatlak?

Igen, meguntam. Egyáltalán nem figyelek rá. A lélegzést is abbahagyom. Egy levélre gondolok, amit anyám írt egyszer a csőrös tengeri kígyóról, amelynek marását éppen csak megúsza. A csőrös tengeri kígyónak, amely a madagaszkári partok előtt honos, elegendő mérge van ahhoz, hogy akár öt embert megöljön egyetlen harapással, és csak egyetlen moz-

dulatot kell tennie, és az áldozat teljesen lebénul. Az illető nem hal meg azonnal, csak fekszik ott magatehetetlenül, tudva, hogy közeleg a vég. Pontosan így érzem most magamat, tök-totál bénának, azt leszámítva, hogy a szívem csak úgy dübörög a mellkasomban.

Mindez azért, mert az osztály ajtajában ott áll Max, és egyenesen rám néz.

Az én Maxem.

Álmaim Maxe.

Az én Maxem, aki nem is létezik.

Végül csak elvesztem a fejem – gondolom. – *Játszik velem a képzeletem.* Ám abban a pillanatban valaki becsörtet az ajtón, meglöki Max vállát, amitől a könyvei szétszóródnak a padlón. Lehajolok, hogy segítsék felszedni, ám ő sietve összekapkodja őket. Rám se nézve otthagy, hogy helyet találjon magának.

Oké, tehát nem délibáb – gondolom. Igaz, lehet hasonmás is. Bár olyan nincs, hogy a neve is csakugyan az legyen, hogy...

– Max! – kiált utána élcelődve Mr. Levy. – Remélem, ennél különb koordinációt látok tőled ebben a félévben a futballpályán! Isten hozott újra itthon!

Max felnéz Mr. Levyre, de csak vigyorog, azután pedig leül, és úgy bámulja a tankönyvét, mintha abban bármelyik percben felrobbanhatna egy bomba.

– Nos, Alice, felkészültünk arra a bemutatkozásra? – kérdezi Mr. Levy. Az osztály elcsendesedik, és mindenki engem bámul, beleértve álmaim fiúját is, aki most vált valóra.

3

Nudli

ÉN TALÁLTAM KI őt. Legalábbis mindig ezt mondtam magamnak. Gyerekkorom minden bálványát összegyűrtam egyetlen tökéletes hapsiba. Csak az a baj, hogy mégsem így történt. Mert Max most itt ül velem szemben a díszudvar túloldalán, olvassa szociálpszichológia-jegyzetét, pár percenként szünetet tartva, hogy belepötyögjön valamit a telefonjába. Hangeszürke pólót visel, én pedig oda akarok menni hozzá, hogy az ölébe üljek.

– Szedd össze magadat! – suttogom. A fülem mögé simítok egy tincset, és mereven bámulom a térdemen az amerikai történelem-óra jelentkezési lapját, amelybe még be kell írnom egy sort. Mi is volt az a cikk, amit pár napja olvastam apa válla fölött? Az internet olyan tökéletesen behálózta a világunkat, hogy hatról négyre csökkentette az elkülönülés fokozatait? Valószínűleg csak a Facebookon láttam Maxet... Bár ez igaz, én már akkor elkezdtem álmodni róla, amikor még azt sem tudtam, hogy létezik Facebook.

Kicsi koromban irtóra féltem a vértől, ami azért volt kínos, mert krónikus orrvérzésben szenvedtem. Papának és nekem volt egy közös szavunk arra az érzésre, ami akkor fogott el, amikor vért láttam, akár filmen, akár a valóságban: nudli. Azért, mert az egyik percben még jól voltam, majd ha a következőben valaki lehorzsolta a térdét, vagy megvágta az ujját egy késsel a művészeti oktatáson, egyből úgy éreztem, hogy nem maradt csontom, és egy szélben csapkodó bőrszák vagyok, mint azok a bizarr léggömbök, amiket ki szoktak tenni az autókereskedések elé. Nudlimentes pillanataimban néha el is játszottam ezt apának – a magasba tartottam a kezemet, és jobbra-balra dobáltam a csípőmet.

Most is nudlisan érzem magamat, habár vérnek semmi nyoma sincs. Szentül elhatározom, hogy az évváróig nem fogom többé így érezni magamat.

Ne légy dilis, ne légy dilis, ne légy dilis – hajtogatom, miközben megteszem a végtelennek tűnő utat a manikűrrollóval lenyírt pázsiton. Milliőféle bemutatkozás kavarg a fejemben. Mondatok, amelyekről szellemesnek és dögösnek tűnnek majd, a Végzet Asszonyának valaki álmaiból, hiszen technikailag az is vagyok. Az ő álmaiból. Például: „*Szuper, hogy végre a valóságban is találkozunk*”, vagy: „*Voltak jó REM-fázisaid mostanában?*”. Ő pedig elmosolyodik, magához ölel, csókolózunk, majd mindent megmagyaráz, és soha többé nem enged el.

Végül csak annyit sikerül kinyögnöm: „*Szia*”. Lebámulok Maxre, miközben bizonytalanul billegek a sarkamon. Mint ha az összes idegszálam váratlan visítozásban tört volna ki, én pedig szeretnék nagyon gyorsan és nagyon messze elrohanni.

Maxnek nem sieti el a felnézést, amivel azt a benyomást kelti, hogy már a kezdettől látta, ahogyan lopva rárepülök az udvaron át. Eltűzött alapossággal kihúz egy mondatot a szövegkiemelővel, azután félre teszi a könyvet.

– Szia – feleli. Végre a szemembe néz, ujjait összekulcsolja a térdén. Van valami a szemében, amit még sose láttam, és nem tudom értelmezni. Egyfajta szertartásosság, ami egészen... kihívónak tűnik.

Váratlanul arra gondolok, hogy talán tényleg zakkant vagyok, mint a hajléktalan asszony, aki szombatonként rendszeresen felhívta a lakásunkat egy közeli fülkéből, és megkérdezte, hogy mi aznapra a konyhafőnök ajánlata. Ha jó kedvemben talált, belementem a játékba. „Rakott makaróni” – mondtam. „És finom?” – kérdezte, mire azt feleltem: „Ó, abszolúte, a séfünk erről híres”, mire a papa kétkedve nézett föl rám valamelyik orvosi folyóiratából. De most itt állok Max előtt, aki olyan ismerős, hogy szinte megsemmisülök. Ez nem egy olyan arc, amit a netről másoltam a tudatalattimba. Ez az a fiú, akit ismerek és szeretek. Az én fiúm. Csak az enyém, és...

– Szükséged van valamire? – Max oldalra hajtja a fejét.

Nagyot nyelek. – Te... te nem emlékszel rám? – kérdezem végül, és mialatt a felismerés valamilyen jele után kutatok az arcán, olyan után, mint amit látni véltem Levy osztályának ajtajában, úgy érzem, mintha a szívem a gyomromba zuhant volna, és a gyomorfallal most úgy burkolja be, mint sült almát a karamell.

Abban a pillanatban fénylő, fekete sörény zúdul a pad támlájára, és két feszes, barna kar nyalábolja át Max nyakát. A karok egy lányhoz tartoznak, aki már Maxet csókolja.

– Szia! – szólít meg a lány. – Hát te meg ki vagy?

TE ki vagy? – szeretném ordítani. Könnyek szűrják a szememet, de minden erőmet összeszedem, hogy bent maradjanak.

– Új – előz meg a válasszal Max. Pillanatnyi együttérzés villan fel az arcán, de aztán rögtön ki is oltja azt az eddig is látott kísérteties nyugalom. – Alice vagy, ugye? – A Lány, Aki Csókolhatja Maxet továbbra is a pad mögött ácsorog, a fiú vállára könyököl, és csinos arcát odahajtja arcához.

Alice vagy, ugye?

– Ja – nyögöm ki. Kezet nyújtok. A lány megszorítja, és udvariasan mosolyog.

– Friss hús. – Bólint. – Celeste vagyok.

Ó, istenem. *Celeste?* A Celeste-hez hasonló nevűek rúgnak homokot az Alice-hez hasonló nevűek szemébe a játszótéren. A Celeste-hez hasonló nevűek csapják le az Alice-hez hasonló nevűek kezéről a gólyabáli táncost. A Celeste-hez hasonló nevűek járnak együtt az Alice-hez hasonló nevűek képzelt álomfiúival.

Végül csak ennyit mondok: – Szép a neved.

– Kösz. Ti meg honnan ismeritek egymást? – kérdezi Celeste.

Max is hallgat, én is hallgatok. Mivel látni sem bírom őket tovább így együtt, a földet bámulom, miközben várom, hogy Max válaszoljon, és amikor megteszi, végképp behunyom a szememet.

– Nem ismerjük – mondja halkan.

Most már nemcsak nudlinak érzem magam. Most már nudli vagyok, amelyet befalt egy anyamádár, hogy aztán visszaöklendezzen a csibéinek. Az agyam tudja, mennyire

komplett hülyeség azon sírni, hogy visszautasít valaki, akit végső soron talán nem is ismerek... de a szívem még nem jött rá erre.

Szerencsére ekkor nagy hangzavar szakít félbe bennünket, ami olyan, mintha egy lerobbant légkondicionáló közeledne. Odafordulok, és látom, hogy Oliver gurul felénk az ösvényen egy citromzöld Segwayen. Az udvaron mindenki vagy a szemét forgatja, vagy nevet, Oliver pedig csak vigyorog.

– Alice! – kiáltja, ahogy közelebb ér. Megkerül bennünket. – Nem jössz egy menetre?

– Azt hittem, bevonták az engedélyedet – mondom.

– Ja, az? Úgy áll a helyzet, hogy a Bennett Akadémia alapszabályzatának hetedik paragrafusának második alpontja értelmében a diákok jogosultak saját közlekedési eszközök használatára dokumentumokkal igazolt testi, lelki, vagy szellemi fogyatékoság esetében.

– Abban nincs hiány – horkant Max, majd minden átmenet nélkül azt kérdezi: – Te honnan ismered Alice-t?

– Mióta vagy ilyen utálatos? – bököm ki, majd abban a pillanatban észbe kapok, hogy ez nagyon ostobán hangozhatott. Ám Oliver oda sem figyel, Celeste meg a mobilján nézeget valamit.

– Max Wolfe, a nagyokos! – mondja Oliver. – Ilyet a hét éves mostohaöcsém kérdezne. Meg ne sértődj, a korához képest nagyon érett. Ma délelőtt az iskolatitkárnál találkoztam a gyönyörű Alice Rowe-val. – Leállítja a Segwayt, majd előredől, és imádattal bámul rám. – Mellesleg csodálatos vagy. Ez az eredeti hajszíned? – Hozzám hajol, és hanyagul átfolyatja sötétszőke hajam egyik hullámát az ujjai között.

Tudom, hogy csak smúzol, mégis elpirulok bólintás közben.

– Mit érdekel ez téged? – szól közbe Max.

– Na jó! – szól közbe Celeste. Megragadja Max kezét, és megrántja. – Tudom, hogy nem bírjátok egymást, de ma feltűnően utálatosak vagytok. Gyere, te óriás bébi, kapjunk be valamit!

Max megenyhül, de csak lassan tápászkodik fel, és továbbra is fenyegetően összehúzza a szemöldökét.

– Szóval jöhet a menet? – kérdezi ismét Oliver.

– Hogyne! – lelkesedem. Nyújtja a kezét, mintha hintóba kellene besegítenie, és felránt a Segwayre. Ahogy belerobogunk a képletes alkonyba, átlesek Oliver lobogó szőke fürtjein, és látom a Celeste oldalán távozó Maxet, amint visszafordítja a fejét, és egyenesen engem néz.

September 13.

- **Készen vagy?** – kérdezi Max. Apró, habszivacs szőrfdeszken pipiskedek Anyó csigalépcsőjének tetején. Max a karomat fogja, hogy el ne dőljek. Lenézek, és látom, hogy ezúttal csakugyan olyan, mintha a végtelenbe ereszkedne alá a csigalépcső.

– Nem tűnik valami biztonságosnak – jegyzem meg.

– Király lesz – biztosít Max. – Én pedig itt leszek mögötted, ezt megígérem. Különben is, mi a legrosszabb, ami történhet?

– Nem tudom. Mondjuk lebukfencezek, és eltörik az összes csontom? – találgatok.

– Min bukfenceznél le? – kérdezi Max, és amikor sorolni kezdeném a lehetséges veszélyforrásokat, észreveszem, hogy a falak, és még a lépcsőfokok is díványpárnákból készültek, mindenféle színben és anyagban. Lazacvörösek, borsózöldek, mélykékek. A legrosszabb esés ezen a lépcsőn valószínűleg azonnal elaltatna.

– Igazad van – mondom.

– Na? – kérdezi.

Lassan elmosolyodok. – Mire vársz?

Max elvigyorodik, csókot nyom az arcomra, azután meglök. Úgy ugrálok lefelé a párnákon, mintha hódeszkáznék. Ruganyos, puha és szuper. Kezdek tudomást venni a mellettem elsuhanó fényképekről, és amikor jobban megnézem, látom, hogy a lépcsőház átváltozott a New York-i Guggenheim Múzeum dugóhúzóként csavarodó, középső galériájává.

– Max! – kiáltom.

– JUHÚÚÚÚ! – hallom az utánam száguldó Max kurjantását. Várom, hogy elhúzzon mellettem, ám ő ehelyett kinyújtja a karját, és felrántja a magáéra a szőrfdeszkámat. Max szorosán átkarolja a derekamat, és így süvítünk a felbecsülhetetlen értékű műtárgyak között.

Leérünk a földszintre, ahol Anyó ül egy vörös Chanel-kosztümben, fején egy nagy kertészkalappal, kezében pedig egy versenyzászlóval, amelyet éppen leenged.

– Győztetek – mondja szokásos, tartózkodó lelkesedésével.

– Ki ellen? – kérdezem.

Anyó csak rámutat Hammer iskolatitkára és Robertára, akik mögöttünk jönnek, szintén szőrfdeszkán. Roberta gyorsít, és előzés közben úgy meglöki Hammert, hogy az felborul.

– Hé! – rikoltja a titkár, de Roberta csak vihog.

Max aranyérmet akaszt a nyakamba, és szélesen mosolyog. – Szép munka – mondja csillogó szemmel. Valami nem stimmel. Amikor közelebbről megnézem, látom, hogy a szeme nem a megszokott kifürkészhetetlen, zöldesszürke színben ragyog. Káprázatos kék, mint Oliveré.

– Jól vagy, Max? – kérdezem.

– Miért ne lennék? – kérdez vissza.

– Mert a szemed... – kezdem mondani, de mire ismét odané-
zek, már sötétbibor a szeme, utána pedig visszavált tengerzöldre.
– Nem érdekes – rázom a fejemet.